

Un hobby pentru un savant

- **Ion Popescu Voitești, creator de rime** -

Felicia Bantea

Cunosc oameni care l-au cunoscut pe Ion Popescu Voitești. De la ei am obținut documente, obiecte și eşantioane care au aparținut savantului geolog și prin ei, în timp, am obținut o legătură emoțională cu personalitatea marelui om, profesor și cercetător, Ion Popescu Voitești.

Ultimele documente, care au parvenit Muzeului Județean Gorj, provin tot din donația Ilie Huică, la fel ca majoritatea celor ce poartă „marca” Voitești. Răsfoind acest ultim dosar compus cu preponderență din ciorne scrise cu cerneală neagră de către Voitești, am remarcat o serie de strofe rimate, compuse ca răspunsuri la invitații pentru diverse evenimente de familie. Toate cele expuse aici nu au mai fost publicate. Unde există excepții, voi specifica. În plus, am păstrat caracterele literelor din textele originale.

Într-o invitație simplă, datată 16 septembrie 1937, ing. inspector DION MARDAN anunță căsătoria cu Alice-Eugenia Ionescu. Înștiințarea căsătoriei prezintă o adăugire scrisă de mână cu majuscule: „RUGAȚI-VĂ PENTRU EI!”

Iată răspunsul dat de Voitești, ciorna acestui răspuns, aflată chiar pe spatele invitației cartonate, fiind scrisă de „Ionică” cu cerneală neagră:

Răspuns lui Marian la această încunoaștințare

Fiind c’o ceri mă voi ruga

Pentru-această nunt’a ta

Dar tu nu te supăra

De-oi schița-o cam așa:

Doamne, Tu, ce nu în van

Uniși iar pe „M. Ar. Dan”

Dă-i și-o viață fără: „of”

Iar de nu...pe Woronof.

Ionică

Tot în acest sens, Voitești formulează o altă urare de căsătorie, ciorna fiind scrisă tot cu cerneală neagră, pe format A5:

Povestea-i veche, Melania

Adam și Eva și-au spus’o’n doi

Ilie și cu Ștefania

Au respectat’o; acum voi.

Noroc! și’n scurt și cununia

Să vă unească pe amândoi

Pecetluind, o, Melania

Și fericirea ce-ți dorim noi.

Poate tocmai pentru că nu avut copii, Voitești și-a iubit mult elevii și studenții, iar pe nepoții direcți sau pe cei ai soției i-a ajutat până la specificarea lor în testamentul din 1941.

Pe o foaie de matematică, format mic, scrisă tot cu cerneală neagră, Voitești a formulat o urare din partea lui și a soției Luna pentru un cuplu de tineri, probabil nepoți:

urare

Din suflet pornită
 Și adânc simțită
 rugare la cer
 Ionică și Luna
 Adresează una
 Și pentru ei cer:
 Domnul să-i ție
 Tot în bucurie
 Și să ni-i răsfete
 Pe Jacque și pe Ann
 Trăiască mulți ani
 Pân' la bătrânețe.

Cea mai lungă urare în versuri (9 strofe, a 10-a strofă - indescifrabilă) se adresează unei nepoate dragi, cu ocazia căsătoriei. Este scrisă pe foaie dublă de maculator, tot cu cerneală neagră și este datată clar cu subliniere, 30. XII. 918, după primele două strofe:

Drăcușor mic când erai,
 Tumbe pe covor făceai
 Acum toți, ce drac îmi ești,
 Fac tumbe când te ivești.

Păru'n sus și nasu'n vânt
 Tind a mare; însă-i sfânt:
 Munca grea e pe pământ
 Și cu ea îți iei avânt.

C'ai avut, Doamne ferește,
 De la Iuda – na răsplată
 Nu uita că-n lumea toată
 Cinste-așa se răsplătește.

Talent ai de ne uimești;

Zidită, de ispitești;
Doamne! ce copilă ești,
La plecat să te gândești

Fire, tu, dintr'o bucată
Din oțel forjat lucrată
Află că oțelul are:
„Mlădierea”, altfel „sare”.

B.U., bu și b.i., bi
Mi-e greu a silabisi
Greu e să te ții în turmă,
Vezi să nu rămâi în urmă.

Cine-a zis că soacra-i rea
Să-i stea vorba'n gât, colea.
Eu am una să-mi trăiască,
Ptiu-Ptiu-Ptiu, să n'o scrintească.

Asta s'o'nsemni, e încă una,
De când te știu trăiai cu Luna,
Cum văd acum, s'a schimbat zarul
Cu soacra tu-ți mănânci amarul.

Când „Steaua Țării” s'a'nălțat
C'un strop pe frunte te-a'nsemnat.
Ca , voi, în România mare,
S-o faceți a luci mai tare.

Nu putem închide acest episod din viața lui Voitești fără a evidenția atenția deosebită acordată soției Elena – Luna. Se știe deja că Unio lunae Voitești este numele primului unionid determinat din ponțianul românesc, că brândușele de toamnă au fost ultimele flori culese de Voitești pentru soția sa și că cel mai „scump” mărtișor a fost dăruit:

LUNEI MELE

Azi e prima zi din Marte.
Ș'ale ei săgeți de aur
Alungând iarna departe
Topiră gerul lui Faur.

Iar de cald sărut de soare

Glia neagră'nviorată
 Sân de mamă iubitoare
 Vieții noi găti îndată.(★)

Covoraș de iarbă fină
 Presărat cu Lăcrămioare,
 Ghiocei și cu Verbină,
 Așternu pe la izvoare,

Pentru dalba Primăvară
 Ce-n haină de Vioarele
 Anunță că vine iar
 Cu Berze și Rândunele

Dintr'un stol de Berze una
 S'a desprins și, binișor
 Te-adusă pe tine LUNA
 Mamei noastre „Mărțișor”

Mama mi te dete mie
 Viața să-mi împodobești.
 Domnul - Sfânt să mi te ție
 Bună, drag'așa cum ești.

IONICĂ

Două flori de colț, suflete pereche, au rămas aici, acasă, într-un plic pe care Voitești l-a numit simplu: *urare*. Revin uneori la ele, le privesc adânc, să aflu ce simte Voitești să ne transmită...

Bibliografie:

Huică I. și Teoteoi I.: „Geologul Ion Popescu-Voitești, 100 de ani de la naștere”; Casa corpului didactic, Tg-Jiu, 1976

Ion Mocioi și Ilie Huică: „Ion Popescu Voitești”; Spicon, 2002

(★) primele două strofe apar în cartea: Ion Mocioi și Ilie Huică „Ion Popescu Voitești”, ed. Spicon 2002, pag. 211.